

Anarşizm Olarak Feminizm

Lynne Farrow

1974

İçindekiler

Buradan Nereye Gideceğiz?	7
-------------------------------------	---

Feminizm anarşizmin vaaz ettiğini uygular. Feministlerin, dürüstçe uygulayıcı Anarşistler olarak adlandırılacak yegane mevcut protesto grubu olduğunu bile iddia edilebilir; çünkü birincisi, kadınlar kürtaç klinikleri ve gündüz bakım merkezleri gibi belli projeleri kendi başlarına uyguluyorlar; ikincisi, çünkü sağ veya solun politik mücadele terimlerine –sırasıyla reformizm veya devrim– angaje olmayı reddeden apolitik kadınların [olması].

Ancak kadınların belli projelere olan ilgisi ve onların a-politik faaliyetleri hem sol, hem de sağ için büyük bir tehdit de oluşturmaktadır; ve feminist tarih kadınların nasıl kendi çıkarlarından [ilgilerinden] ayarlı olarak uzaklaştırıldıklarını, yasal düzeyde kurulu partilerce nasıl cezbedildiklerini, ve kuramsal düzeyde Solca yutulduklarını göstermektedir. Bu yutulma, bizi Feminist durumun ne olduğunu sormaktan sıklıkla alıkoymuştur? Değişim için en iyi strateji nedir?

Kadınların kurtuluşuna yönelik ilk itki, liberallerin fırtınalı bir ilga [*abolition*, kölelik karşıtı] kampanyası ortasında oldukları 1840'larda ortaya çıktı. Etkili birkaç Quaker kadını, aktif bir şekilde Güney'in köleliği sürdürücü sistemini liberalleştirmek amacıyla konuşmalar yaptılar, ve kısa zaman içinde Siyahlar için öne sürülen temel hakların kadınlardan da esirgendiğini fark ettiler. Cesur kadın ilgacılar [kölelik karşıtlarından] ikisi, Lucy Stone ve Lucretia Mott, arkadaşları liberalleri alışılmamış bir derecede rahatsız ederek, kölelik karşıtı konuşmalarının sonuna bazen feminist düşünceleri ilaştirmeye başlamışlardı. Ancak yerlerini bildikleri ve hangi amacın daha ciddi olduğunu hatırladıkları sürece, kadınlar bir tehdit oluşturmuyordu.

Ardından 1842'de Londra'da Dünya Kölelik-karşıtı kongresi toplandı, ve bazı Amerikan kadınlar da diğerk ilgacı delegelerle beraber Atlantik'i aştılar; ancak, yalnızca kadınların toplantılara katılmasını engellenmekle kalmadı, daha da kötüsü [kadınlar] bir perdenin arkasında oturmaya zorlandılar. Kadınların katılımını engelleyen liberallerin kölelik-karşıtı zirvesinin ikiyüzlülüğüne öfkelenen Lucretia Mott ve Elizabeth Cade Stanton, Amerika'ya dönmeye ve kadınların kurtuluşu için örgütlenmeye karar verdiler.

Yerel gazetedeki üç günlük bir ilanının ardından birleşimin yapıldığı kiliseyi dolduran çok sayıdaki kadını çeken, ilk Kadın Hakları Kongresi 1848'de New York Seneca Falls'de yapıldı. Oldukça canlı geçen kongrenin sonunda, İngiltere Kralı George'dan ziyade erkeklere [-in tümüne] yönelik olan Bağımsızlık Bildirisi'ne dayanan bir Haklar ve Düşünceler Bildirisi ortaya çıktı. Amerika'daki Kadın Hakları Hareketi'nin resmi başlangıcı olarak kabul edilen bu kongrenin ardından, feminizm kadınların mülkiyet hukukunu ve diğerk sıkıntılarını hedef alarak hızlı bir gelişme gösterdi.

Amerikan Feminizmi küçük de olsa bir destek kazandığında, liberaller bu kadınların enerjilerini zamanın gerçek meselesi –ilga– yerine kadın meselelerine harcamalarından sinirlenmeye başlamışlardı. Herşeyden öte, bu zencilerin zamanıydı” ve kadınlar böylesi bir zamanda kendileri için düşünecek kadar adi olamazlardı. İç Savaş'ın yaklaşmasıyla, bu retorik incelikten açık bir öfkeye dönüştü. Bir *ulusal* kriz [yaşanırken] kadınlar kendilerini feminizme adayacak ölçüde nasıl vatanseverlikten uzak olabilirlerdi. Savaş bittiği ve Siyahlara Anayasa doğrultusunda eşit haklar tanındığı zaman buna kadınların da dahil edileceği güvencesiyle, neredeyse Amerika'daki her feminist kendi feminist bilincini bastırarak bu noktada liberal çıkarlara destek verdi.

Ateşli bir ilgacı olan Susan B. Anthony, o zaman liberallerin önerilerini kabul etmeyi reddettiği bilinen tek feministti. O, ilgacıların saflarına katılarak onlarla kaynaşan yandaşlarının yavaş yavaş parçalanmasına karşın, kadın hakları için mücadele etmeye devam etti. O, her iki mücadelenin de eş zamanlı olarak sürdürülebileceği, ve eğer böyle olmazsa kadınların savaşın ertesinde unutulacağı konusunda ısrarcıydı. Haklıydı. Savaşın ardından kongrede 14. Değişiklik yürürlüğe sokulduğu zaman, kadınlar yalnızca dahil edilmemekle kalmadı, özellikle dışlandılar. Kişiden bahsedildiğinde bunun erkek bir kişi[den bahsedilmeye] denk düştüğünü belirgin kılmak amacıyla, Anayasa'ya ilk defa ”erkek” kelimesi yazıldı.

Örgütlü feminizme karşı [vurulan] bu önemli darbe, kadınlar için yasal açıdan ilerlemeleri daha da zorlaştırdı. Ardından 1913'e gelindiğinde, Britanyalı kadınlar binaları bombalayarak ve ateşe vererek militan taktikler uygulamaya başladıklarında, hevesli, genç bir Quaker kökenli kadın [olan] Alice Paul eğitim amacıyla İngiltere'ye giderek, kötü ünlü Pankhurst'larla birlikte çalışmaya başladı. Oy hakkı davasını yeniden canlandırmaya kararlı bir halde ABD'ye geri döndü ve kısa zaman sonra pratikte iş-

lemeyen Ulusal Kadınların Oy Hakkı Birliği'ni oy hakkını kazanmak için Washington'da yeniden bir federal kampanya başlatmaya ikna etti.

Çok kısa bir zaman zarfında, ve örgütlenme ile strateji [konularındaki] saf dehası sayesinde, Alice Paul dikkate değer, çok-hizipli bir hareket yarattı. En etkili taktiği, Başkan Wilson'un yurtdışında demokrasi nutukları atarken Kadınların Oy Hakkı [konusundaki] otoriter duruşunu kınayan, utanç verici pankartlarla Beyaz Saray'ın etrafını kuşatmak oldu. I. Dünya Savaşı durmaksızın yaklaşmakta, feministlerin işbirliği için sahne bir kere daha hazırlanmaktaydı.

Pasifistler kadınların ülkelerini geçici olarak bırakmalarını ve barış çabalarına katılmalarını talep ederken, aynı zamanda çoğunluk[taki] savaş kartalları ise kadınların böylesi bir zamanda ülkelerini terk ettikleri rezaletini [yaydılar]. Binlercesinin feminist ülküyü terk ederek kendi taraflarına yardım etmesiyle, kadınlar bir kere daha işbirliği yaptılar; ancak, yine de küçük ve etkin bir grup [olan] Ulusal Kadın Partisi, sonuna dek oy hakkı için savaşmakta kararlı kaldı.

Değişime yönelik feminist çabaları asimile edilmesinden sağın mı yoksa solun mu daha fazla sorumlu olduğunu ortaya çıkarmak zordur. Tarih bizi onların yöntemlerinin aynı olduğuna, ve "daha büyük mücadele'nin önceliği konusundaki şüphe duymayan güvenlerinin kaçınılmaz olarak feminist meselelerin tali bulunarak ciddiye alınmadığına inandırıyor. Mevcut Siyah Hareketin ve Marksist egemenliğindeki solun analizleri, kadınların planlarında niteliksel bir daralmaya yol açmaktadır –yani, asli mücadele için verilen savaş kazanıldıktan sonra, kadınlar kendi [mücadelelerine] döneceklerdir. Kadınlar beklemelidir. Kadınlar *daha büyük* davaya yardımcı olmalıdırlar.

Siyah kadınların şiirleri, güçlü bir şekilde, egoların geleneksel olarak inşa edildiği Siyah erkek egoları oluşturulmasıyla tanımlanır; [yani] kendini alçaltma ile. Beyaz patronu tarafından iğdiş edilmekte olan, ve bu nedenle de kendisini üstün hissetmek için kadınına ihtiyacı olan Siyah erkeğin ellerinde acı çeken Siyah kadının gururlanmasından bahseden tema tekrar tekrar işitilir. O [Siyah kadın] üzerine düşeni yapar. Onun çektiği acı, onurlu bir fedakarlık olarak gördüğü Siyah (Erkek) mücadelesine doğrudan yapılan bir katkıdır. (Germaine Greer'in belirttiği gibi, kadınların tehdit edecek hiçbir güçleri olmadığı için, iğdiş edilemezler; ve bu nedenle herkes onların güçsüzlüklerini doğal görür ve hiç kimse kadınlar tekmelesin diye önlerinde eğilmez.) Öte yandan Siyah erkeğin güçsüzlüğü ise, erkek olduğu için ve beyaz erkeğin potansiyel gücüne sahip olduğu için, yalnızca geçicidir. Onun tek ihtiyacı olan şey, beyaz erkeğin ona hakim olduğu şekilde hakim olabileceği bir kadındır, ve itibarını yeniden kazanacaktır. Siyahlar, Siyah'ın güzel olduğunu fark ederek beyaz üstünlüğüne meydan okumuşlardır. Ancak hala beyaz aile modeline, arzulanır bir şey olarak görülen ve bu yüzden de erkek üstünlüğünü destekleyen ataeril aileye meydan okumaları gerekmektedir.

Juliet Mitchell, düşünceleri (*Woman's Estate*'de¹ olduğu gibi) bir grubun –örneğin feministlerin– oldukça somut şikayetlerini, tüm grupların ideolojiler olarak adlandırılan soyutlamalara dahil olduğu daha büyük bir mücadele açısından ilgisiz veya semptomatik [belirtisel] olarak yorumlayan bir kavramsal stili temsil eden, bir Marksist feministtir. Tahmin edilebileceği üzere, kuramda çelişkiler görülürse, Mitchell, bunları bir yerlere yerleştirecek şekilde [kuramı] genişletecek olan bir "gözden geçirme", bir soyutlama çağrısında bulunur. Öğrenciler, kadınlar, Zenciler veya homoseksüeller gibi ilgi grupları, doğrudan doğruya durumlarından kaynaklanan kendi önceliklerini formüle ettiklerinde, Mitchell, onları kendi gereksinimlerinin birer semptom olduğunu görmeyi reddederek, çaresizce dar görüşlü kalmakla suçlar. [Mitchell] onların anlamaları gereken şey "topyeküncülük"dür [*totalism*, bütüncüllük], bütün analizleri sona erdirecek bir analizdir, diye devam eder.

"Sömürülen bir sınıfın veya ezilen bir grubun tam olarak gelişkin bir siyasi bilinci kendi içinden değil, ancak toplumdaki tüm sınıfların karşılıklı ilişkilerinin bilgisinden (ve tahakküm yapılarından) kaynaklanabilir. . . Bu, diğer grup ve sınıfların sömürüldüğü veya ezildiği yolların derhal kavranması anlamına gelmez, ancak bir kimsenin tüm diğer ezilen gruplarla dayanışmasının gerektiğini anlayarak, kapitalizme karşı "topyeküncü" bir saldırı çağrısı yapacağı anlamına gelir."

¹ Juliet Mitchell, *Women's Estate*, Pantheon books, 1971, s. 23.

Kullandığı "topyeküncü" terimlerinin, daha az önemli terimleri onun kendi orijinal Marksist düşüncesinin otoritesi altında ikincil kategorilere indirgeyerek, yiyip yutmaya hizmet ettiği düşünülerek, Mitchell kolaylıkla kavramsal emperyalizm ile suçlanabilir. Mitchell'e göre, kendi çıkarlarına kendi bildikleri şekilde cevap veren bireysel gruplar [çözüm] yolunu ve fedakarlığı görmeyi öğrenemelidirler. Genelin iyiliği için kendi kaygılarından feragat etmeleri gerektiği şeklindeki fikri, hiçbir çıkarı temsil edemeyecek bir soyutlama hale gelir, çünkü bu öyle geniş bir hale gelmiştir ki farklı çıkarları herhangi bir şekilde ilişkilendiremez.

"Topyeküncü konum bunun gerçekleştirilmesinin ön koşuludur, ancak ya farkındalığını [bilincini] çeşitlendirmelidir; aksi takdirde işçi sınıfı ekonomizminin ırksal veya kültürel eşiti olan, bir kimsenin kötü şekilde akan kendi burnundan başka hiçbir şey görmemesine [benzeyen] bir Zenci şovenizmi çamuruna saplanılıp kalınır."

Mitchell'in fikirleri, örgütlü sol veya örgütlü sağın tarihsel olarak kadınları kendi çıkarları için çalışmaktan alıkoymaları [sağlayan] aynı yollarla bireyselleşimin tüm biçimlerini geçersiz kılmaktadır. Yurttaşlardan "yurtsever" olmalarının talep edilmesi gibi kadınlardan da "topyeküncü" olmaları istenmiştir. Paternalizmin bir çeşidinden başka birisine yönelmemiz talep edilir bizden. Bizden, en ufak bir inanç kırıntısıyla dahi en acil sıkıntılarımızla tek bir bağlantısının olduğunu iddia edemeyeceğimiz, hiyerarşik meta-analizine uymamız istenir. Herkes için iyi olanın, bir kişi için de iyi olduğu varsayılır.

Topyeküncülüğün üzerimizdeki büyüyen tehditinin hayaleti ile, bizden çıkarlarımızın otantikliğini *meşru kıl*mamız ve rasyonalleştirmemiz istenir; yani kendi davamızın *peşinde gitmeyi* bırakmalı ve dikkati başka bir yere çekecek şekilde onu *savunma*'nın ağına düşmeliyizdir. Bizler bir grubun çıkarlarının bir başkasından daha önemli olduğu şeklinde düşünmeye o kadar alıştırmışızdır ki, ilk başta bir grubu bir diğerinin karşısında kapıştırmanın değerini sorgulamaktan ziyade kendi kendine rasyonalleştirmeye gömülüp kalırız.

Bu "topyeküncü" yaklaşım yalnızca hangi nedenin birincil olduğu konusunda fazlasıyla karıştııcı olmakla kalmaz, *sorunun doğası topyeküncü ise o halde çözümün de öyle olması gerektiğini* önerir, ki bu bizi kadınların her zaman kazığı yediği bir yere geri getirir. Gruplar, uzunca bir süre (genellikle teorikleştikleri müddetçe, örn. İç Savaş öncesi feministlere verilen sözler gibi) "tümünün birarada" olduğu aldatmacası ile çalışabilirler. Bu soyut şekilde tasarlanmış durumlara ilişkin belirli bir şey yapmak gerektiği zaman, topyeküncü düşman kolayca bulunup, yok edilemez. Kısacası çözümler, ilkin neyin ve kim için yapılacağı hakkındaki belli seçimlerin yapılmasını gerekliliğini ima eder. Bu nedenle, diğerlerini bastırmakta en etkin olan gayeye öncelik verilecek ve diğerleri ise bekleyecektir. Bu veya topyeküncü çözüm, hiç kimseye bir yararı olmayacak şekilde enerjiler harekete geçirerek oldukça dağılacaktır. Kadınlar, cinsiyetçiliğe karşı mücadelelerini herhangi daha büyük bir mücadele içerisinde gördüklerinde, her iki şekilde de kaybedeceklerdir.

Eğer feminist mücadele diğer siyasi hareketlere teğetsel veya destekleyici değilse, o halde nasıl nitelendirilebilir?

Kadınların çoğu, hayatlarının en azından bir kısmında erkeklerle yaşamak ve çalışmak zorunda olduğu için, genellikle "zalim" [*oppressor*] olarak adlandırılanlarla ilgili karşılaştıkları sorunlar bağlamında, diğerlerinden radikal şekilde farklı bir yaklaşıma sahiptir. Kadınların, kişisel veya mesleki nedenlerle erkeklerle olan ilişkilerini sürdürmekten genellikle çıkarları olduğu için, sorun yalnızca erkeklere indirgenemez veya onlarla ilişkilendirilemez. Birincisi, bu, doğal olarak [kadının] kendi çıkarlarına karşı olacak bir çözüm olarak, onların durumdan dışlanması ima eder. İkincisi, sorunun kaynağına odaklanmak, zorunlu olarak soruna [odaklanmak] demek değildir. Çatışmayı, [belirli insanlar] arasında gerçekleşen *davranışlar* türünden değil de, belirli insanlarla ilişkilendirmek bir hatadır.

Buradan erkeklerle ilişkilerini sürdürmek kendi çıkarlarına olduğu için kadınların kendi koşullarına tamamen farklı bir şekilde, zorunlu olarak durumcu bir temelde ilişkilenecekleri gerektiği ortaya çıkar. Buradan da feminizmin enerjisinin insan (veya mücadele) merkezli olmak yerine sorun-merkezli olacağı ortaya çıkar. Bu vurgu, bazı ayrıcalıklar için mitolojik bir zalimle bize-karşı-onlar türünde rekabete değil,

birbirine karşı herhangi bir saflaşmaktan kaçınmaya yönelecektir. Örn., eğer cinsiyetler arasında hali-hazırda rekabetçi bir durum mevcutsa, Karate öğrenmek yalnızca silah stoğumuzu kuvvetlendirecektir, her iki taraftan da; mücadelenin koşulları her iki taraftaki güç dengesini değiştirmeyecektir.

Durumculuk olarak feminizm, Marks'a atfen toplumsal analiz ve asıl sebepleri ayrıntılı şekilde incelemek gereksizdir anlamına gelir, çünkü değişikliklerin kökü sorunların kaynaklandığı durumlarda olacaktır; aksine, değişiklik insanlara, zamana ve mekana özgü olacaktır. Bizler yüz yüze sorun çözümüne saygı göstermediğimiz veya utandığımız için, ya da bu her ikisi yüzünden, bu yaklaşım genellikle rağbet görmemiştir. Bizler bu gibi kaygıları, eğer derhal daha büyük ölçekli çıkarlarla tanımlanmıyorlarsa veya bu kaygılar *"daha büyük bir koşulun belirtileri"* olarak evrenselleştirilemiyorsa, küçük şeyler olarak nitelendiriyoruz. Güvenli bir şekilde bir açıklamaya indirgenmiş olan "erkek şovenizmi"ni tartışmak içindeki "kapitalizm"i tartışmak kadar verimsizdir; bizler, sorundan ve onunla acilen etkileşime geçme gerekliliğinden, veya diğer insanlara karşılık vermekten gayet etkin bir şekilde kendimizi uzaklaştırmışız. *Böylesi bir kuramsal aşırı-eklemleme [over-articulation, kadının sınıfa, vb. eklemler], bir kişinin kendi bireysel katılımı asla olmaksızın kritik bir duruma cevap verdiği hayalini yaratır.*

Başlangıçta feministler kapsayıcı bir kuramın olmayışına karşın, birçok küçük yakınmaya sahip olmakla suçlanmaktaydı. Bu medyada büyük bir eğlenceye yol açmıştı, çünkü kocalarının soyadlarını alan evli kadınlar, yetersiz günlük bakım olanakları, sürekli olarak kadın yerine 'kız' [kelimesinin] kullanılması ve erkeklerle eşit temelde çalışmak isteyen kadınlar gibi şeyler arasında geniş bir temele dayanan bir kuramsal bağlantı yoktu. Bu çeşitlilik bir güç olmaktan ziyade bir zayıflık olarak görülmüştü. Tahmin edilebilir olduğu üzere, pek az Marksist feminist fırsattan istifade ederek davanın müdafisi haline gelmiş, kadınların sorunlarını 'yeniden üretim ideolojisi' ve diğer bazı boş kavramlar çevresine odaklayarak, feminizmi kuramsal açıdan saygın yapmışlardır.

Feminizm geleneksel olarak zamanın ihtiyaçlarına –örn. aile veya arkadaş toplulukları etrafında odaklanarak– uygun, önceden tasarlanmış [*ad hoc*] çözümler bulmaya çalışmıştır. Ancak, kadınların kurtuluşunu en yüksek düzeye taşımayı hedefleyen belli bazı ilkesiz, yasal, iyi tanımlanmış (keza kuramsal) girişimler olmuştur.

Örneğin, yakın zamanda bazı arkadaşlarımla birlikte boşanma üzerine feminist bir konferans hazırlanmasına katıldım. Nasıl boşanılacağını anlatacak bazı konuşmacılar ve bunu isteyen kadınlara ücretsiz yasal tavsiyelerde bulunacak bazı avukatlar bulduk. Boşanmayla ilgili olan veya ilgilenenleri ilgilendiren konular etrafında çeşitli atölye çalışmaları düzenlendi. Bu problem-merkezli konu sayesinde çok sayıda topluluk üyesi kadın, muhtamelen de kendilerini feminizmin bulanıklaştırıcı kavramı ile tanımlayan kadınlar, geldiler, bu onların ilgisini çekti. Herkes tavsiyeler, telefon numaraları, avukat isimleri alıp vererek hevesli bir şekilde katılım gösterdi. Benzeri kötü koşullarda yaşayan kadınların destekleyiciliklerinden etkilenen bazı kadınlar atölye çalışmalarında ağladılar.

Ulusal Kadınlar Örgütü'nden (NOW) olan bir konuşmacının boşanma ve örgütün gelecek planlarına ilişkin resmi ulusal konumu üzerine konuşmasına kadar konferans pürüzsüzce sürüyordu. Burada, yalnızca nitelikli insanların bu tür bir yasal düzenlemeye katılabilesini sağlamak amacıyla evlenmeden önce çiftin testten geçmesi önerisi de içeriliyordu. Muhtamelen yasa yapıcılar tarafından oluşturulacak testi geçemeyenlerin cesareti kırılacak, böylece de gelecekteki boşanmalar engellenecekti.

Mevcut yasaların yarattığını daha çok yasanın değiştireceğine ve böylece de insanları kendilerinden koruyacağına inanmanın bariz yanlış mantığının yanı sıra, N.O.W. önerisi kadınların kurtuluşu sorununu –Marksist Branka Magas'ın 'kültürü ele geçirmek' tutkusuna çok benzer olan– despot, bütüncül araçlarla çözme girişiminin bir örneğidir. İnsanları ulusal yasalarla zorlamaya teşvik etmek, güç dengesini değiştirmek için onları bir devrim yaratmaya teşvik etmeye benzer. Her türden büyük ölçekli değişim, kendi alicenap otoriterliğine hizmet edecek sebepleri bulacaktır. Dahası, taraflardan her birisi herkes için iyi olanın bir kişi için de iyi olacağını, ve bu nedenle de işbirliği modeli içerisinde devrim tutkusunu iletirmek için her aracın kullanılabileceğini iddia edecektir.

Böyle ara sıra yapılan büyük ölçekli öneriler, insanların, ulusal reformlar gibi şeyler için birlik olunmasını haykıran gerçek bir ordunun, durumcu olmayan Kadınlar Kurtuluşu Hareketi gibi bir şeyin olduğuna inanmalarına yol açar. Medya bunu kalıcılaştırmıştır. Ancak kendiliğinden oluşan böyle bir

feminist hareket yoktur. Feministler, aileler, komünler, iş yerleri içerisinde topluluk temelli projelerinde çalışmakla, kendileri için bir imaj veya kimlik inşa etmeye odaklanmayla fazlasıyla meşguldürler. Ayrıca, tek bir hareket imajı veya ilkesi, ve yaşantılarını bu imajla karşılaştıran, kendi yaşam tarzlarının ve çalışmalarının 'HAREKET' ile *uyumlu* olup olmadığına bakan böyle kadınların varlığı zarar verici olurdu.

'Hareket' aynı zamanda birleştirici ve bir programa sahip olmamakla eleştirilmişti. Aynen öyle. İşte maksat da tam budur. Feministlerin değişime yönelik uygulama ve eylemlerindeki çeşitlilik onun gücüdür. Feministlerin askeri anlamda liderlerinin olmamasının sebebi de yine aynıdır. Önderlik edecek bir şey yoktur. Biz devrim planlamıyoruz. Kadınlar, yapabilecekleri yerde yapabilecekleri şeyleri yapıyorlar. Bizler birleşik değiliz, çünkü kadınlar kendilerini bir sınıfa karşı savaşıyor başka bir sınıf olarak görmüyorlar. Bizler erkek tiranlığına karşı harekete geçirilecek bir kadınlar kurtuluş ordusu tasavvur etmiyoruz. Kendi başına dayanışma hükümetlerin imal ettiği bir şeydir, ve bu yöntemleri uyarlamak yalnızca onlara karşı biz perspektifini, cinsiyet-sınıf karşıtlığını kuvvetlendirir. Diğer mücadeleleri böylesine paranoyak bir tarzda tanımlamak, acımasız rekabeti cesaretlendirir ve yarışmayı devamlı kılar. Dahası, dayanışmayı vurgulamak yalnızca kişiler olarak yaptığımız şeyler hakkında bilinçlenmemize, ve böylece de kendimizi cinsiyetçiliğin pratik sorunlarına vermeye başlamadan önce bireysel farklılıklarımızın öne çıkarılmasına ve çatışmalar olmasına yol açar.

Ulusal Kadınlar Örgütü'ne rağmen, feminizm evde başlar ve topluluk dışına da genellikle çıkmaz.

Şifalı bitkiler ve iyileştirme sanatları uygulayan ebeler ve cadılar bizim bireysel geleneğimiz içerisinde göze çarpan bir yer tutarlar. Ailedeki kadınlar hamileliğin nasıl anlaşılabileceğine, gebelikten korunmaya, enfeksiyon tedavilerine, kanamanın durdurulmasına, krampların engellenmesine ve acının hafifletilmesine ilişkin bilgilerini aktarırlar. Kadınlar, sakince ve zaman zaman da gizemli bir şekilde, bunun politikasına ilişkin ayrıntılara girmeksizin çocuklarına ve arkadaşlarına yardım ederler. Bunların geçerlilikleri dehşet ve korku yaratmakta, ve alaya alınma riskini taşımaktadır, ancak yaptıkları şeyi açıklamak veya gizemli hale getirmek için duraklamazlar, onu sadece yaparlar. Ebe yöntemlerinden geriye kalan gizemli tanımlamalar, anneden kızına aktarılan bir kadın [geleneksel] bilgeliği [*lore*], "koca karı uydurmaları" olarak küçümsenir.

Şu andaki feminist dalga, kadınların yüzeye çıkan sağlık sorunlarındaki bireysel geleneği temel mesele olarak görür. Yerel alanda yeterli kürtaj, doğum kontrolü, hamilelik testi ve genel tıbbi bakım ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla tüm ülke çapında küçük projeler ortaya çıkmıştır. Kadınlar daha önceleri kısıtlı imkanlara sahipti veya doktorların babacanlığına güvenmek zorunda kalıyorlardı. Yeni kadın grupları, çok cüzi bir fiyatla veya hiçbir maliyeti olmaksızın kadınların kendi kendilerine güvenli bir şekilde yapabilecekleri birçok rutin tetkikler ve hizmetler olduğunu keşfettiler.

Yerel kadın merkezimizde, talep ortaya çıktıkça çeşitli hizmetler –örn. kürtaja ilişkin tavsiyeler ve günlük olarak topluluğa bilgi sunulması– sağlayan böyle bir grup, bu kaygılar etrafında örgütlendi. Buna katılanlar kendi işlevlerini, sorun çözücü, kadınların ihtiyaçlarına yardımcı olan ve mevcut kaynaklarla bu sorunları en çabuk şekilde çözen bir topluluk hareketi olarak görüyorlar. Tabii ki, kendi kapasitemiz dahilinde olduğunu öğrendiğimiz ve danışma gerektiren şeyler vardır. Merkezde hamilelik testleri kolayca ve gönüllüler tarafından ücretsiz olarak yapılmaktadır. Kürtaj vakaları yetkin, dikkatlice incelenmiş ve asgari bir ücret alan bir doktora yönlendirilir. En ucuz ve en iyi cinsel hastalıklar klinikleri listesi hazırlanmış ve broşürlerle dağıtılmıştır. Projemizin kapsamı ve coşkusu tamamen yakınımızda yaşayan insanların ilgileriyle belirlenmektedir. Karşılıklı bilgi değişimi konusunda diğer gruplarla hevesle işbirliği yapmaktayız, ancak genişleme amacımız bulunmamaktadır. Bir analiz veya politika oluşturmak için yapmamız gereken çok şey vardır, ve durup da neler olup bittiğini gözlemleyecek zamanımız yok.

Buradan Nereye Gideceğiz?

Buradan nereye gideceğiz? Feministler "neden?" sorularına, erkek kısmının en büyük kuramsal dayanağına karşı daima taşkın bir ilgisizlik göstermişlerdir. Örneğin, Kate Millet'in *Cinsel Politika'sı*

cinsiyetçiliğin neden var olduğuna ilişkin bir kuram formüle *etmeksizin* tüm o sayfaları harcaması nede-niyle eleştirmenlerin ağır saldırılarına maruz kalmıştır. Bizim kuramsal spekülasyona karşı ilgisizliğimiz garip bir eksiklik olarak yorumlanmıştır. Tabii ki. Benzer şekilde, bizim mantığa ve ilkesizce belli bir durumda Bilinen olarak geçirilene karşı güvensizliğimiz de. Bize "rasyonel olarak tartışmadığımız" söylenir ve bu türden lafzi danslardan kaçındığımız doğrudur. Ancak gerçek bizim oyunda gerçek bir kozumuz olmadığıdır. Kadınlarla ilişkili olduğu ölçüde BİLGİ ve ARGÜMAN bizim çıkarımıza dikkat çekici bir şekilde yabancı olan şeylerdir, entelektüel sanatlarla karşı dişil hürmetsizlik nadiren gizlenir. Aslında, kadınlar, bu süreçlere yönelik eril imanı bir çeşit batıl itikat olarak görme eğilimindedirler, çünkü bu sanatlar ile birincil dişil ilgi olan yaşamın sürdürülmesi arasında doğrudan hiçbir bağlantı gözlenmemektedir.

Kadın uğraşları genellikle yaşamı sürdürme süreçleri, kaynakların toplanması, çocukların beslenmesi, giydirilmesi ve barındırılması, ve yaşamın gereksinimlerinin günlük temelde karşılanması etrafında şekillenir. Enerjimizi, pratik sorumluluklarımızda köklenen "nasıl olmalı" sorularına da harcamalıyız. Yaşam rutinlerinin gözlemlenmesi ve değerlendirilmesi nispeten boş olan, daha az sorumlulukları olanların –örn. erkeklerin– işi olmalıdır. Benzer şekilde, eski bir şaka erkeklerin emeklerini harcadıkları şeylerin sahte önemine işaret etmektedir: aile reisi arkadaşına şöyle diyor, "Kızıl Çin'in Birleşmiş Milletler'e kabul edilip edilmemesi gibi ailedeki büyük kararları ben alırım, ve eşim de yeni bir arabaya ihtiyacımız olup olmadığı, çocukların hangi okula gideceği gibi küçük olanları alır."

Kadınlar, kuramsal varsayımlardan ve bunların etkilerinden hiçbir özel çıkarları olmadığı ve bu nedenle de lafzi hakimiyet sanatlarında hiçbir pratikleri olmadığı için, girintili çıkıntılı tekniklere kolay kolay sürüklenmezler. Bunun yerine, küçük bir kız çocuğu bile, kaderlerinin kıymetini bilerek, (*Küçük Ev* dizisindeki Lucy gibi) durumdaki kuramsal olana karşı nereseyse otomatik bir güvensizlik kazanır ve kendisini dayatan pratik sorunları çözmek için o andaki anlayış ve içgüdülerine güvenir. Kadınlar, yoksulların yasal labirentlerden şüphe duyması gibi, mantığa ve onun ritüellerine karşı şüphecidirler. Gizemlilikle dolu her iki kurum da kendi çıkarlarına karşıttır.

Bizim ilgi alanımız, kadınlar olarak pratik ihtiyaçlarımızı idare etmemiz o kadar ciddi bir şekilde ve sürekli olarak aşağılanmıştır ki, yaptıklarımız arasında önemli olarak görülenler çok nadirdir. Sohbetlerimiz insanlar ve sorunlar hakkında olduğu zaman, bunlar aşağılayıcı bir şekilde dedikodu olarak nitelendirilir; çalışmamız, zorunlu olarak tekrarlayıcı ve ev-merkezli olduğu için çalışma olarak görülmez, ancak yardım istediğimizde bu dırıldır etmek olarak adlandırılır. Mantıksal olarak tartışmadığımızda bu büyük bir eğlence kaynağıdır, ve en başta böylesi rekabetçi bir zevkle uğraşıp uğraşmak istemediğimizi hiç kimse bize asla sormaz.

Bizler, kusurumuz olarak adlandırılan şeyleri; bireysel durumların içinde köklenen Yaşantıya karşı problemden probleme, kişiden kişiye yaklaşımı, avantajlarımız olarak görmeyi öğrenemeliyiz. Geleneksel "bilme" şekillerinin dışındaki [bilme biçimlerine] de değer vermeyi öğrenmeli, ve kendimizi içinde bulduğumuz durumlara karşı anlayışımızı keskinleştirmeli ve tepkilerimizi çabuklaştırmalıyız.

Feminizm, yeni bir hareket olarak adlandırılanlarla geleneksel şekillerde uğraşmak demek değildir, geleneksel durumlarla yeni şekillerde baş etmek demektir. Davamızın haklılığını tartışmak bizim açımızdan bir hatadır; çünkü bu bizim bundan yoksun olduğumuz anlamını ima eder. Bu, bizim katılmaya razı olduğumuz bir yarışma olduğunu, ve ortada hakim hale gelen bir galip ve hakim olunan bir yenik olacağını akla getirecektir.

Feminizm davasını tartışmak, güçsüz bir sınıfın güç talep etmesine veya bir Halkla İlişkiler şirketinin olası bir alıcıya bir şey satmaya çalışmasına benzer, bir yalvarma biçimidir. Feminizm, saygıdeğer bir toplumsal hareket olarak meşruiyet kazanmak için bize sunulan tüm koşulları reddetmek, ve bizim gördüğümüz şekilde gerçek çıkarlarımızı yeniden tanımlamak demektir. Bu nedenle bizim saldırganlığa karşı ilgisizliğimiz "pasiflik", ve sistematik örgütlenmeden kaçınmamız "naiflik" olarak adlandırıldığında, buna kalpten katılmalıyız. Başka türlü nasıl bir şeyler yapılabilir ki?

Anarşist Kütüphane

Lynne Farrow
Anarşizm Olarak Feminizm
1974

17.06.2022 tarihinde şuradan alındı: geocities.ws/anarsistbakis

Çeviri: Anarşist Bakış

İngilizce Aslı: Feminism As Anarchism

Çevirenin Notu: Lynne Farrow'un "Anarşizm Olarak Feminizm"i 1974'de, New York'un feminist dergisi olan Aurora'da yayınlanmıştır.

tr.anarchistlibraries.net